

Иван Вазов

Вечерният час

Ето вечерния час.
Огненият збник изпраща на нас
своята сетня, приветна усмивка,
тихо природата иска почивка,
в сладка умора и нега, и страст.
Ето вечерния час.

Сладък зефир се разлива.
Чудно листата си шъпнат свенливо
тайнствени речи, въздишки свети,
като любовници в сладки мечти,
и над вселената полусънлива
сладък зефир се разлива.

Всичко утихва, мечтай.
Млъкват и ветри, и песни, и лай;
само ручейката хладно ромони
в мрака под тъмни надвиснали клони.
Звездното небе безмълвно сияй;
всичко утихва, мечтай.

Цяла природа почива.
Млъква гората, полето заспива.
Ангел невидим в надземния шир
плува и носи услада и мир,
всичко в едно се дишане слива:
цяла природа почива.

Хисар, 1883

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5171>]